आददानं गजाश्वानां नृणाञ्चायूंषि भारत । क्षणेन भूयः पश्यामि सूर्य्यं मध्यन्दिने यथा ।
अभिमन्युं महाराज प्रतपन्तं द्विषद्गणान् । स वासवसमः सङ्ख्ये वासवस्यात्मजात्मजः ।
अभिमन्युर्महाराज सैन्यमध्ये व्यरोचत । १०४०
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वण्यभिमन्युवधपर्व्वण्यभिमन्युपराक्रमे एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ बालमत्यन्तसुखिनं स्वबाहुबलदर्पितं । युद्धेषु कुशलं वीरं कुलपुत्रं तनुत्यजं ।
गाहमानमनीकानि सदश्वैश्च विहायसैः । अपि यौधिष्ठिरात् सैन्यात् कश्चिदन्वपतद्बली ।
॥ सञ्जय उवाच ॥ युधिष्ठिरो भीमसेनः शिखण्डी सात्यकिर्यमौ । धृष्टद्युम्नो विराटश्च द्रुपदश्च सकेकयः ।
धृष्टकेतुश्च संरब्धो मत्स्याश्चाभ्यपतन् रणे । तेनैवतु पथायाताः पितरो मातुलैः सह ।
अभ्यद्रवन् परीप्सन्तो व्यूढानीकाः प्रहारिणः । तान् दृष्ट्वा द्रवतः शूरान् त्वदीया विमुखाभवन् । १०४५
ततस्तद्विमुखं दृष्ट्वा तव सूनोर्महद्बलं । जामाता तव तेजस्वी विष्टम्भयिषुराद्रवत् ।
सैन्धवस्य महाराज पुत्रो राजा जयद्रथः । सपुत्रश्चद्विनः पार्थान् सह सैन्यानवारयत् ।
उग्रधन्वा महेष्वासो दिव्यमस्त्रमुदीरयन् । वार्द्धक्षत्रिरपासेधत् प्रवणादिव कुञ्जरः ।
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ अतिभारमहं मन्ये सैन्धवे सञ्जयाहितं । यदेकः पाण्डवान् क्रुद्धान् पुत्रप्रेप्सूनवारयत् ।
अत्यद्भुतमहं मन्ये बलं शौर्य्यञ्च सैन्धवे । तस्य प्रब्रूहि मे वीर्य्यं कर्म्म चाग्र्यं महात्मनः । १०५०
किं दत्तं हुतमिष्टं वा सुतप्तमथ वा तपः । सिन्धुराजो हि येनैकः क्रुद्धान् पार्थानवारयत् ।
॥ सञ्जय उवाच ॥ द्रौपदीहरणे यत्तत् भीमसेनेन निर्ज्जितः । मानात् स तप्तवान् राजा वरार्थी सुमहत्तपः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः प्रियेभ्यः सन्निवर्त्त्य सः । क्षुत्पिपासातपसहः कृशो धमनिसन्ततः ।
देवमाराधयच्छर्व्वं शृणन् ब्रह्म सनातनं । भक्तानुकम्पी भगवान् तस्य चक्रे ततो दयां ।
स्वप्नान्तेऽथ चैवाह हरः सिन्धुपतेः सुतं । वरं वृणीष्व प्रीतोऽस्मि जयद्रथ किमिच्छसि । १०५५
एवमुक्तस्तु शर्व्वेण सिन्धुराजो जयद्रथः । उवाच प्रणतो रुद्रं प्राञ्जलिर्नियतात्मवान् ।
पाण्डवेयानहं सङ्ख्ये भीमवीर्य्यपराक्रमान् । वारयामि रथैकः समस्तानिति भारत ।
एवमुक्तस्तु देवेशो जयद्रथमथाब्रवीत् । ददामि ते वरं सौम्य विना पार्थं धनञ्जयं ।
वारयिष्यसि सङ्ग्रामे चतुरः पाण्डुनन्दनान् । एवमस्त्विति देवेशमुक्तावुध्यत पार्थिव ।
स तेन वरदानेन दिव्येनास्त्रबलेन च । एकः सन्धारयामास पाण्डवानामनीकिनीं । १०६०
तस्य ज्यातलघोषेण क्षत्रियान् भयमाविशत् । परांस्तव तु सैन्यस्य हर्षः परमकोऽभवत् ।
दृष्ट्वा तु क्षत्रिया भारं सैन्धवे सर्व्वमर्पितं । उत्क्रुष्याभ्यद्रवन्राजन् येन यौधिष्ठिरं बलं ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वण्यभिमन्युवधपर्व्वणि जयद्रथयुद्धे द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ यन्मां पृच्छसि राजेन्द्र सिन्धुराजस्य विक्रमं । शृणु तत् सर्व्वमाख्यास्ये यथा पाण्डूनयोधयत् ।
तमूहुः सारथेर्वश्याः सैन्धवाः साधुवाहिनः । विकुर्व्वाणा बृहन्तोऽश्वाः स्वसेनापमरंहसः ।
गन्धर्व्वनगराकारं विधिवत् कल्पितं रथं । तस्यात्यशोभयत् केतुर्वराहो राजतो महान् । १०६५